

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Santen SAS

Strona przeciwna: Directeur général de l'Institut national de la propriété industrielle

Sentencja

Artykuł 3 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że pozwolenia na dopuszczenie do obrotu nie można uznać za pierwsze pozwolenie na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu tego przepisu, jeżeli dotyczy ono nowego zastosowania terapeutycznego składnika aktywnego lub mieszaniny składników aktywnych, które były już przedmiotem pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dla innego zastosowania terapeutycznego.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 lipca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunalul Specializat Mureș – Rumunia) – SC Raiffeisen Bank SA / JB (C-698/18), BRD Groupe Société Générale SA / KC (C-699/18)

(Sprawy połączone C-698/18 i C-699/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Umowa kredytu konsumenckiego – Umowa w pełni wykonana – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunków umowy – Powództwo o zwrot kwot nienależnie zapłaconych na podstawie nieuczciwego warunku umowy – Środki prawne – Powództwo podlegające wytoczeniu na podstawie przepisów ogólnych i dotyczące roszczenia, w stosunku do którego nie obowiązuje termin przedawnienia – Powództwo podlegające wytoczeniu na podstawie przepisów ogólnych i dotyczące roszczenia o charakterze osobistym i majątkowym, w stosunku do którego obowiązuje termin przedawnienia – Moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia – Obiektywna chwila powzięcia przez konsumenta wiedzy o istnieniu nieuczciwego warunku]

(2020/C 287/05)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mureș

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: SC Raiffeisen Bank SA (C-698/18), BRD Groupe Société Générale SA (C-699/18)

Strony pozwane: JB (C-698/18), KC (C-699/18)

Sentencja

1) Artykuł 2 lit. b), art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które choć przewiduje, że roszczenie o stwierdzenie nieważności nieuczciwego warunku w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem nie podlega przedawnieniu, przewiduje termin na wytoczenie powództwa zmierzającego do powołania się na skutki restytucyjne tego stwierdzenia nieważności, o ile termin ten nie będzie mniej korzystny niż terminy dotyczące podobnych środków prawnych istniejących w prawie krajowym (zasada równoważności) oraz nie uczyni on wykonywania praw przyznanych przez porządek prawny Unii, w szczególności dyrektywę 93/13, praktycznie niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym (zasada skuteczności).

- 2) Artykuł 2 lit. b), art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13, a także zasady równoważności, skuteczności i pewności prawa należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej uregulowania krajowego, zgodnie z którą powództwo o zwrot kwot nienależnie zapłaconych na podstawie nieuczciwego warunku w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą podlega trzyletniemu terminowi na jego wytoczenie, który zaczyna biec od dnia pełnego wykonania umowy, w przypadku gdy można założyć, bez potrzeby weryfikacji, że w tym dniu konsument powinien był poznać wiedzę o nieuczciwym charakterze spornego warunku, lub w przypadku gdy w odniesieniu do podobnych powództw w prawie krajowym termin ten zaczyna biec od dnia ustalenia przez sąd okoliczności stanowiącej podstawę tych powództw.
- 3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Tribunalul Specializat Mureș (wyspecjalizowany sąd okręgowy w Maruszy, Rumunia) w postanowieniu z dnia 12 czerwca 2018 r. w odniesieniu do sprawy C-699/18.

(¹) Dz.U. C 54 z 11.2.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara – Rumunia) – CT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Serviciul Soluționare Contestații 1

(Sprawa C-716/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 288 akapit pierwszy pkt 4 – Szczególna procedura dla małych przedsiębiorstw – Metoda obliczania kwoty rocznego obrotu stanowiącej punkt odniesienia dla zastosowania procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw – Pojęcie „pomocniczych transakcji w zakresie nieruchomości” – Wynajem nieruchomości przez osobę fizyczną wykonującą kilka wolnych zawodów]

(2020/C 287/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: CT

Druga strona postępowania: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin – Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Serviciul Soluționare Contestații 1

Sentencja

Artykuł 288 akapit pierwszy pkt 4 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do podatnika będącego osobą fizyczną, którego działalność gospodarcza obejmuje wykonywanie kilku wolnych zawodów oraz wynajem nieruchomości, taki wynajem nie stanowi „transakcji pomocniczej” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli transakcja ta jest dokonywana w ramach zwykłej działalności gospodarczej podatnika.

(¹) Dz.U. C 65 z 18.2.2019.